

er adskillige Jurisdiktioner, jeg kan godt sige mange, hvori Adgangen til Navneforandring slet ikke er bleven benyttet. Men der er ogsaa mange, hvor den er bleven benyttet mere eller mindre. Vil man tage det samlede Tal af Navneanmeldelser i det første Par Maaneder, bliver Tallet slet ikke saa overordentlig ringe, naar henses til, at det er en Sag i sin allerførste Begyndelse. Sager af denne Slags skulle altid have Tid til at arbejde sig ind i Befolkningen. Det kan være godt nok, at det i sin Tid har været nævnt i alle Landets Blade, at nu var der truffet saadanne Foranstaltninger. Der skal alligevel Tid til, før Kendskabet hertil breder sig for Alvor, og forinden Befolkningens Interesse bliver vakt. Jeg er overbevist om, at hvis det ikke skulde lykkes at føre dette Lovforslag igennem i denne Rigsdagssamling, vil det til næste Aar vise sig, at der er Tusinder og atter Tusinder, som have skiftet Navn i Henhold til Navnebogen og Anmærkningen paa Finansloven. Men for øvrigt maa det ogsaa erindres, at skønt Navnebogen indeholder 16,000 Navne, hvoraf mange ere fortræffelige, er det dog en Begrænsning, at Folk skulle holde sig til disse Navne. Og det kan heller ikke bestrides, at der blandt dem er mange, som ere rent ud sagt slemme. Jeg føler mig forvisset om, at naar man i det væsentlige gaar den Vej, som er foreslaaet i Lovforslaget, vil Øjemedet opnaas. Navneforandringen vil i Løbet af forholdsvis faa Aar blive meget almindelig, saa at man virkelig vil kunne komme ud over det, som med Føje er blevet kaldt den bestaaende Navneforvirring.

Et andet Spørgsmaal har været fremme, idet den ærede første Taler (P. G. C. Jensen) spurgte, hvorfor denne Ret til at forandre Navne paa en billig og nem Maade skulde gælde for andre end dem, som have karakterløse Navne. Det forekommer mig, at naar man vil føre en saadan Navnelov igennem, gør man rigtigt i paa alle Omraader at give den størst mulige Frihed, saaledes at den Mand, der hedder Holm eller Wolf, kan, naar han af en eller anden Grund ønsker at forandre sit Navn, forandre det med samme Lethed som Folk, som have et endnu mere almindeligt Navn. Man vil ikke let kunne finde noget Punkt, hvor man med virkelig Føje vil kunne sætte en Grænse. — Dernæst er der blevet rejst Spørgsmaal om den danske Sprogtone, som skal iagttages ved disse Navneforandringer, og det er blevet anført, at man

vil vanskelig vil kunne overlade dette til de forskellige Øvrigheder. Ogsaa der mener jeg, at man vistnok staar over for et enten—eller, enten at blive staaende ved Centralisationen eller at lægge Sagen, ogsaa hvad det nævnte Punkt angaar, i Øvrighedernes Hænder. Man kunde naturligvis tænke sig en saadan Revision som den, det ærede Medlem for 12te Kreds (Bærentsen) foreslog, men dels vilde det medføre et ikke saa ringe Skriveri og et ikke saa ringe Tidsspilde, og dels vilde det have til Følge, at de paagældende maatte vente længere, og at de en Tid lang maatte gaa i Uvished, om de kunde faa det Navn, de vilde have, eller ikke. Jeg tror nu, at man meget vel kan overlade dette Spørgsmaal til Øvrighederne, fordi det ikke kommer an paa, om der her og der slipper et enkelt Navn igennem, om hvilket det kan være tvivlsomt, om det har dansk Sprogtone eller ikke. Hvad der skulde opnaas ved, at de ny Navne fik dansk Sprogtone, var, at et Blik ud over Landet skulde vise, at det er et dansk Land og ikke et tysk, vendisk eller italiensk Land, men om der her eller der skulde være et enkelt Navn af en noget fremmed Klang, eller om hvilket det kunde være tvivlsomt, om det havde dansk Sprogtone, synes jeg ikke, der er saa stor Grund til at lægge Vægt paa.

Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet (la Cour), mente ikke, at de bestaaende Navne vare tilstrækkeligt beskyttede ved Lovforslagets § 11, idet en Mand kunde sige, at han gerne betalte den der foreskrevne Bøde for at faa Lov til at blive ved at bruge det Navn, han med Urette havde antaget. Men saaledes er Forholdet ikke. Forholdet er det, at den, som benytter et ham ikke tilkommende Navn, straffes som i Lovforslaget nævnt, og bliver han ved at benytte det, er det en ny Overtrædelse af Loven, som medfører ny Straf, og jeg skulde dog tro, at en Bøde, som kan stige til 200 Kr., og som rammer ham hver Gang, der bliver anlagt Sag, nok vil kunne tæmme hans Lyst til at benytte andre Folks Navne. Noget andet er det Tilfælde, som det ærede Medlem ogsaa fremdrog, med Hensyn til Navne, der oprindeligt med Urette ere komne ind i en Slægt. Der kan jeg ikke se andet end, at naar et saadant Navn længe har været i en Slægt, naar Børnene i flere Generationer ere blevne døbt med det, er der vundet Hævd derpaa; derved er der intet at gøre, og Lovforslaget tænker heller ikke paa at gøre